

Sygn. akt I ACa 1419/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lipca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Małgorzata Stanek

Sędziowie: SSA Wiesława Kuberska (spr.)

del. SSO Barbara Bojakowska

Protokolant: sekr sąd. Anna Krzesłowska

po rozpoznaniu w dniu 27 lipca 2018 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa K. K. (1) i T. K.

przeciwko Bankowi (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. Oddział w Ł.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 31 lipca 2017 r. sygn. akt I C 1744/16

1. oddala apelację;

2. zasądza solidarnie od K. K. (1) i T. K. na rzecz Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. Oddział w Ł. kwotę 4050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 1419/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 31 lipca 2017 r. Sąd Okręgowy w Łodzi, w sprawie z powództwa K. K. (1) i T. K. przeciwko Bankowi (...) Spółce Akcyjnej w W. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, pozbawił wykonalności - w zakresie dotyczącym powodów - tytuł wykonawczy w postaci prawomocnego nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 27 stycznia 2004 r., sygn. akt II Nc 457/03, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 31 marca 2004 r., a następnie w klauzulę wykonalności przeciwko spadkobiercom dłużnika P. K. postanowieniem Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 28 maja 2015 r., sygn. akt II Co 69/15, co do odsetek ustawowych zasądzonych za okres od dnia 15 grudnia 2003 r. do dnia 23 marca 2012 r. (pkt 1), oddalił powództwo w pozostałej części (pkt 2), zasądził od powodów solidarnie na rzecz pozwanego kwotę 1.581,11 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 3), nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Łodzi kwotę 3.129 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od uwzględnionej

części powództwa (pkt 4), a także nie obciążył powodów obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego

w Ł. nieuiszczonej opłaty sądowej od oddalonej części powództwa (pkt 5)

(wyrok – k. 170).

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane na podstawie ustaleń, które

Sąd Apelacyjny w całości podzielił i przyjął za własne. Z ustaleń tych wynikało, że w dniu 27 stycznia 2004 r., w sprawie o sygn. akt II Nc 457/03 z powództwa Banku (...) S.A. w W. przeciwko Przedsiębiorstwu (...) spółce z o.o. oraz P. i B. małżonkom K., Sąd Okręgowy w Łodzi wydał nakaz zapłaty

w postępowaniu nakazowym, który został zaopatrzony w klauzulę wykonalności postanowieniem z 31 marca 2004 r. Stwierdzone tym tytułem wykonawczym roszczenie wynika z weksla wystawionego przez Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. (następnie Przedsiębiorstwo (...))

sp. z o.o.), poręczonego przez P. K. i B. K.. Weksel ten stanowił zabezpieczenie umowy kredytu nr 312/30-II/IP/99 z 24 czerwca

1999 r., na mocy której Bank (...) S.A. udzielił Przedsiębiorstwu (...) sp. z o.o. kredytu na realizację przedsięwzięcia polegającego na zakupie budynku gospodarczego wraz z działką gruntu, pracach adaptacyjnych w budynku oraz zakupie urządzeń do zaplecza technicznego w wysokości 250.000 zł. Termin płatności weksla został określony na 15 grudnia 2003 r.

Po uzyskaniu informacji o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty wydanemu w sprawie o sygn. akt II Nc 457/03 P. i B. małżonkowie K. podjęli rozmowy z pozwanym zmierzające do dobrowolnej spłaty zadłużenia wraz z konkretnymi propozycjami spłaty

w następującej wysokości: 45.000 zł za zwolnienie hipoteki na nieruchomości

o urządzonej księdze wieczystej Kw (...), 25.000 zł za całkowite zwolnienie

z poręczenia wekslowego oraz 30.000 zł za kredyt udzielony umową z 1999 r. Małżonkowie K. zaproponowali też wpłatę na poczet swojego zadłużenia kwoty 20.000 zł do 10 sierpnia 2004 r. Propozycja dobrowolnej spłaty długu została powtórzona w piśmie z 5 listopada 2004 r. Następnie pismem

z 14 czerwca 2005 r. P. i B. małżonkowie K. zwrócili się do pozwanego z wnioskiem o zmianę zabezpieczenia wierzytelności. W wyniku tego pisma małżonkowie K. zawarli z pozwanym umowę kaucji z 6 lipca 2005 r. w wysokości 43.000 zł, w treści której stwierdzono, że ustalona kaucja, która powstanie z ceny sprzedaży przez małżonków nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w Zgierzu prowadzi księgę wieczystą o numerze Kw (...), ma służyć zabezpieczeniu wierzytelności określonej w nakazie zapłaty z 27 stycznia 2004 r., sygn. akt II Nc 457/03.

W dniu 16 grudnia 2006 r. zmarł ojciec powodów - P. K.. Powodowie przyjęli spadek z dobrodziejstwem inwentarza.

W dniu 3 lipca 2014 r. pozwany wobec zaginięcia pierwotnego tytułu wykonawczego wystąpił do Sądu Okręgowego w Łodzi o ponowne jego wydanie. Sprawa została zarejestrowana w Sądzie Okręgowym w Łodzi za sygn. akt II Co 136/14. Powodowie oraz ich matka - B. K. zostali zawiadomieni

o terminie posiedzenia wyznaczonego w tej sprawie na 17 grudnia 2014 r. – zawiadomienia w ich imieniu odebrał K. K. (1). Postanowieniem

z 17 grudnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Łodzi wydał wierzycielowi ponownie, w zamian za utracony, wskazany tytuł wykonawczy.

Postanowieniem z 28 maja 2015 r., sygn. akt II Co 69/15, Sąd Okręgowy w Łodzi – w reakcji na wniosek Banku (...) S.A. w W. z dnia 24 marca 2015 r. - nadał klauzulę wykonalności wskazanemu tytułowi egzekucyjnemu przeciwko następcom prawnym dłużnika P. T. K. i K. K. (1), zastrzegając im prawo do powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie odpowiedzialności za długi spadkowe do wartości ustalonego w inwentarzu stanu czynnego spadku.

Z dniem 30 kwietnia 2015 r., w związku z połączeniem z (...) Bank (...) S.A., nastąpiła zmiana statutu pozwanego w zakresie nazwy – poprzednia nazwa Bank (...) S.A. została zmieniona na Bank (...) S.A. Bankiem przejmującym był Bank (...) S.A.

W dniu 8 lipca 2015 r. pozwany złożył do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Zgierzu C. K. wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko powodom w celu wyegzekwowania należności w łącznej wysokości 418.904,40 zł, obejmującej kwotę należności głównej w wysokości 160.428,54 zł, odsetki ustawowe w kwocie 255.420,86 zł oraz koszty postępowania w wysokości 3.055 zł. Postępowanie jest prowadzone za sygn. akt Km 2039/15. Pismem z 30 czerwca 2016 r. komornik zawiadomił obu powodów o wszczęciu przeciwko nim egzekucji.

W dacie zawarcia przez swych rodziców umowy kredytowej K. K. (1) miał 13 lat, zaś T. K. 9 lat. Obaj nie interesowali się majątkiem spadkowym. T. K. wiedział, że jego ojciec pozostawił po sobie długi. Żaden z powodów nigdy nie kontaktował się z pozwanym w sprawie zadłużenia wynikającego z przedmiotowego nakazu zapłaty, a pozwany nie kontaktował się z powodami w sprawie jego spłaty.

Obecnie K. K. (1) ma 31 lat. Jest zatrudniony w przedsiębiorstwie (...) w P. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w wymiarze 4/8 etatu za wynagrodzeniem w wysokości 925 zł brutto miesięcznie. T. K. ma natomiast 27 lat i jest studentem VI roku na Uniwersytecie Medycznym w Ł.. Jest zatrudniony w przedsiębiorstwie (...) S.A. w W. za wynagrodzeniem w średniej wysokości około 1.500 zł brutto miesięcznie.

Sąd Okręgowy wobec powyższych ustaleń stanął na stanowisku, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w zakresie zawartego w tytule wykonawczym rozstrzygnięcia o odsetkach za okres od dnia 15 grudnia 2003 r. do dnia 23 marca 2012 r. W okolicznościach sprawy doszło bowiem do szeregu czynności przerywających zgodnie z dyspozycją art. 123 § 1 k.c. bieg terminu przedawnienia (czynności w postaci wniosku skutkującego nadaniem klauzuli wykonalności w dniu 31 marca 2004 r. oraz czynności o cechach uznania niewłaściwego długu podjęte przez dłużnika P. K. w dniu 20 lipca 2004 r., 5 listopada 2004 r., 14 czerwca 2005 r., w tym umowa kaucji z 6 lipca 2005 r.), a kolejną z nich był złożony przez pozwanego w dniu 24 marca

2015 r. wniosek o nadanie klauzuli wykonalności przeciwko powodom jako spadkobiercom dłużnika, który sprawił, że nieprzedawnione pozostało roszczenie główne, jak również roszczenie obejmujące odsetki za okres trzech lat (vide art. 125 § 1 zd. 2 k.c.) wstecz od dnia złożenia tego wniosku. Żądanie pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w tej części podlegało zatem oddaleniu. Orzekając o kosztach procesu Sąd Okręgowy kierował się wynikiem sporu oraz sytuacją osobistą i materialną każdego z powodów

(uzasadnienie zaskarżonego wyroku – k. 171 – 175).

Wyrok Sądu Okręgowego w części oddalającej powództwo został zaskarżony apelacją powodów opartą na następujących zarzutach:

1. obraży prawa procesowego, tj.:

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez:

a) jednostronną i niepełną ocenę okoliczności sprawy, w szczególności zaaprobowanie uproszczonej i pobieżnej argumentacji pozwanego dotyczącej niezasadności powództwa, przedstawionej przez pozwanego, koncentrującej się na przywołaniu zdarzeń, jakie według pozwanego spowodowały przerwanie biegu przedawnienia przedmiotowego roszczenia, bez dokonania szerszej analizy rzeczywistych skutków prawnych tych zdarzeń, a z drugiej strony zaniechanie odniesienia się do kluczowej w niniejszej sprawie okoliczności, że powodowie wstąpili z chwilą śmierci swego ojca, dłużnika P. K., tj. w grudniu 2006 r., w ogół jego sytuacji prawnej, w szczególności w stosunku do nich biegł już od 27 października 2004 r., a najpóźniej od 6 lipca 2005 r. termin przedawnienia przedmiotowego zobowiązania, a jednak nie dokonywali żadnych czynności prawnych lub faktycznych związanych z przedmiotowym długiem, jak również w ogóle nie byli przez wierzyciela traktowani jak dłużnicy aż do chwili wszczęcia przeciw nim

postępowania komorniczego, tj. do 30 czerwca 2016 r., przez co kierowanie do nich żądania spełnienia świadczenia należy uznać

nie tylko za przedawnione, lecz również niezgodne z zasadami współżycia społecznego,

b) ograniczenie się przy uzasadnieniu rozstrzygnięcia jedynie do ogólnych, nieprzekonywających sformułowań, w szczególności w zakresie, w jakim

sąd uznał, że w realiach niniejszej sprawy nastąpiło przerwanie biegu przedawnienia, jako że rozważania prawne sądu w tym zakresie są abstrakcyjne i oderwane od okoliczności sprawy i ograniczają się de facto do uznania, że zaistnienie określonych zdarzeń automatycznie przerwało bieg przedawnienia

i to co do całości przedmiotowego długu,

c) pominięcie w toku postępowania okoliczności, że w sprawie doszło do zmiany podmiotowej pozwanego, gdzie w miejsce poprzedniego wierzyciela zaistniał nowy, powstały z połączenia dwóch banków, zaś tytuł wykonawczy uprawniał do prowadzenia egzekucji przez Bank (...) S.A. co wskazuje na wystąpienie z wnioskiem egzekucyjnym podmiotu, który de facto nie jest podmiotem, o którym mowa w tytule wykonawczym, nie przedłożono też tytułu, z którego wynikałoby przejście praw z tytułu wykonawczego na inny podmiot zgodnie z art. 788 k.p.c., co winno skutkować uwzględnieniem powództwa

w całości wraz z uznaniem, że nie doszło do skutecznego przerwania biegu terminu przedawnienia skoro wystąpił o to podmiot nieuprawniony,

- art. 207 § 6 k.p.c. poprzez przyjęcie pisma procesowego w sprawie wraz ze stanowiskiem i wnioskami dowodowymi dopiero na rozprawie w dniu

11 kwietnia 2017 r., w sytuacji, gdzie pomimo zobowiązania strony pozwanej do złożenia odpowiedzi na pozew wraz z wnioskami dowodowymi i zajęcia stanowiska w sprawie pod rygorem wynikającym z treści art. 207 § 6 k.p.c. przy zarządzeniu o doręczeniu pozwu przed terminem rozprawy, takowej czynności strona pozwana nie dokonała, co winno skutkować pominięciem twierdzeń

i dowodów zgłoszonych w sprawie,

2. obraży prawa materialnego w drodze jego błędnej wykładni oraz niewłaściwego zastosowania, w szczególności:

- art. 123 § 1 pkt 2 k.c. poprzez bezzasadne uznanie, że nie nastąpiło przedawnienie roszczenia pozwanego wobec powodów, w sytuacji, gdy strona pozwana wywodzi istnienie roszczenia w stosunku do nich z faktu wejścia w drodze spadkobrania w sytuację prawną dłużnika P. K., zaś ostatnią czynnością, jakiej dokonał dłużnik, a którą ewentualnie można by uznać za przerywającą bieg przedawnienia, było zawarcie z pozwanym umowy kaucji w 2005 r., zatem 10 letni termin przedawnienia upłynął w stosunku do powodów najpóźniej w lipcu 2015 r., czyli na długo przed wszczęciem

w stosunku do nich postępowania komorniczego,

- art. 123 § 1 pkt 2 w zw. z art. 5 k.c. poprzez faktyczne zaaprobowanie postawy pozwanego wierzyciela, który przez cały okres biegu przedawnienia nie traktował powodów jak dłużników (nie kierował do nich korespondencji, nie wysuwał pod ich adresem jakichkolwiek żądań), by następnie, wobec braku możliwości wyegzekwowania swojej należności w inny sposób, wysunąć przeciw nim żądanie spełnienia i tak już przedawnionej należności, zwłaszcza że w chwili śmierci swego ojca, P. K., byli oni niepełnoletni, zaś spadek nie zawierał żadnych aktywów, jedynie zobowiązania, w tym przedmiotowy dług.

W konkluzji skarżący wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa w całości, ewentualnie zaś o jego uchylenie

w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, a także o zwrot kosztów postępowania

(apelacja – k. 183 – 189).

Pozwany odpowiadając na apelację, wniósł o jej oddalenie, jak również o zwrot kosztów poniesionych na tym etapie sporu (k. 195 – 197).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wywiedziona przez powodów apelacja nie zawierała argumentów, które uzasadniłyby dokonanie zmiany zaskarżonego wyroku zgodnej z wyrażonym w niej postulatem.

Żaden z zawartych w niej zarzutów nie przemawiał za uznaniem, że w niniejszej sprawie zachodziły podstawy do uwzględnienia powództwa w dalej idącym stopniu niż uczynił to Sąd Okręgowy, a ich pominięcie stanowiło wyraz zarzuconych przez skarżących uchybień materialnoprawnych bądź proceduralnych. Te ostatnie zostały odniesione jedynie w sposób formalny do przepisów art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. i nie dotyczyły zagadnień związanych z procesem gromadzenia oraz oceny materiału dowodowego, czy sfery motywacyjnej zapadłego rozstrzygnięcia. Nie zmierzały one do zakwestionowania jakichkolwiek elementów stanu faktycznego będącego przedmiotem ustaleń, sprowadzając się w istocie do polemiki jurydycznej z wnioskami wyprowadzonymi na tle stosowanego przez Sąd Okręgowy prawa materialnego, a także do zaprezentowania subiektywnej oceny okoliczności rzutujących na bieg terminu przedawnienia należności przysługujących pozwanemu na mocy tytułu wykonawczego mającego z inicjatywy powodów stracić w całości swą wykonalność.

Wprawdzie skarżący zgłosili zastrzeżenia co do prawidłowości przeprowadzenia postępowania dowodowego, którego skutkiem było poczynienie tego rodzaju ustaleń, upatrując w nim sprzeczności z rygorami przewidzianymi w art. 207 § 6 k.p.c., niemniej nie zdołali wykazać, by przyjęcie pisma procesowego pełnomocnika pozwanego - złożonego z przekroczeniem terminu określonego zarządzeniem z 8 listopada 2016 r. (k. 35) dopiero na rozprawie w dniu 11 kwietnia 2017 r. - wraz z załączonymi do niego dowodami z dokumentów, obrazującymi m.in. przedsiębrane przez P. i B. K. wobec pozwanego banku czynności, nie było dopuszczalne. Powyższy przepis nie jest bezwzględny i nie nakazuje sądowi każdorazowego pominięcia spóźnionych twierdzeń i dowodów, gdyż ustawodawca dopuścił złagodzenie opisanej w nim reguły normując trzy szczególne sytuacje, tj. gdy strona uprawdopodobni, że nie ponosi winy w opóźnieniu, gdy uwzględnienie spóźnionych twierdzeń lub dowodów nie spowoduje zwłoki w postępowaniu oraz gdy wystąpią inne wyjątkowe okoliczności. Tymczasem pozwany nie mógł ponosić winy za spóźnione złożenie tegoż pisma procesowego, skoro skutek niejednoznacznego określenia jego adresu w pozwie (gdzie oprócz adresu banku w W. wskazano adres Oddziału w Ł., pod którym nie znajduje się siedziba banku, do której należało kierować korespondencję) z góry został pozbawiony szansy na zachowanie biegnącego od dnia doręczenia odpisu pozwu terminu do podjęcia obrony przed ujętymi w nim roszczeniami, a co najważniejsze późniejsza prezentacja dowodów nie miała wpływu na sprawność postępowania. Co za tym idzie, Sąd Okręgowy był uprawniony do włączenia tak zaferowanych dowodów w poczet materiału dowodowego tej sprawy, a następnie wyprowadzenia z nich decydujących dla jej osądzenia ustaleń.

Z dokumentów, o jakich mowa, tj. pism dotyczących dobrowolnej spłaty zadłużenia (k. 105 – 106), pisma zawierającego prośbę zmiany zabezpieczenia wierzytelności (k. 100) oraz umowy kaucji (k. 98 – 99) wynikał szereg zdarzeń, którym trafnie zostały przypisane cechy uznania niewłaściwego długu, jako czynności przerywającej bieg przedawnienia w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 2 k.c. Każde z nich uzewnętrzniało bowiem świadomość dłużnika istnienia zobowiązania. Innymi słowy było formą przyznania przez dłużnika wobec wierzyciela tego faktu (wyrok SN z dnia 23 marca 2004 r., V CK 346/03; wyrok z dnia 25 marca 2010 r., I CSK 457/09; wyrok SN z dnia 16 lutego 2012 r., III CSK 208/11), a przez to pozwalało na taką kwalifikację jego charakteru prawnego, czego nie były w stanie zmienić odmienne zapatrywania skarżących na sposób definiowania tej instytucji i jej przejawów.

O ile skarżący mieli rację, że pierwsze z tych pism nie były sygnowane nazwiskiem P. K., tylko B. K., nasuwając pewne wątpliwości co do możliwości objęcia powodów wynikłymi z nich skutkami, o tyle wątpliwości tych nie można było mieć w odniesieniu do dokumentu umowy kaucji, jako że podpis, na który składa się imię i nazwisko poprzednika prawnego powodów znajduje się oprócz podpisu ich matki na dokumencie

tej umowy, a jego pochodzenie zostało potwierdzone zeznaniami B. K. (k. 108), których skarżący nie negowali. W umowie kaucji wyraźnie zaznaczono, że dotyczy ona zabezpieczenia do umowy kredytu z 24 czerwca 1999 r., zaś kaucja ma stanowić zabezpieczenie wierzytelności wynikających

z ww. umowy kredytu oraz stwierdzonych w nakazie zapłaty Sądu Okręgowego

w Ł. z 27 stycznia 2004 r., sygn. akt II Nc 457/03. Podpisując umowę kaucji dłużnicy uznali zatem roszczenie za istniejące i potwierdzili swój dług. W tej sytuacji uzasadnione było stanowisko Sądu Okręgowego, że z datą jej zawarcia (6 lipca 2005 r.) doszło do przerwania terminu przedawnienia i rozpoczęcia jego ponownego biegu, do czego nie była wymagana deklaracja spłaty, która mimo twierdzeń skarżących nie jest warunkiem skuteczności i nie wpisuje się w przesłanki niewłaściwego uznania długu.

Z tej perspektywy do przedawnienia roszczenia głównego pozwanego banku doszłoby już po 10 latach (vide art. 125 § 1 zd. 1 k.c.), a więc przed złożeniem wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko powodom (8 lipca 2015 r.). Bieg tego terminu został jednak po raz kolejny przerwany - wraz ze złożeniem w dniu 24 marca 2015 r. wniosku o nadanie klauzuli wykonalności z uwagi na przejście zobowiązań na powodów, jako spadkobierców dłużnika, a fakt ten całkowicie umknął uwadze skarżących, którzy za czynnik determinujący bieg przedawnienia postrzegali co najwyżej zawarcie umowy kaucji i wyłącznie w czynnościach dłużnika doszukiwali się przejawów zachowań mogących wyczerpywać znamiona art. 123 k.c., podczas gdy przepis ten nie zawiera takiego ograniczenia i na równi z nimi traktuje określone czynności samego wierzyciela.

W konsekwencji, w dacie wszczęcia egzekucji roszczenie pozwanego

nie było przedawnione, za wyjątkiem roszczenia odsetkowego za okres od

15 grudnia 2003 r. do dnia 23 marca 2012 r., czyli wykraczający poza krótszy, bo trzyletni termin przedawnienia (vide art. 125 § 1 zd. 2 k.c.), licząc wstecz od zdarzenia przerywającego bieg przedawnienia, którym był wniosek z 24 marca 2015 r., a pozwany był uprawniony do jej prowadzenia. Przeszkody ku temu nie stwarzało przejście przez pozwanego Bank (...) S.A. banku (...) S.A., prowadzące do zmiany nazwy pozwanego na Bank (...) S.A., do którego doszło przed wydaniem tytułu wykonawczego, jako że nie było ono równoznaczne z takim przekształceniem podmiotowym po stronie wierzyciela, które oznaczałoby utratę jego bytu prawnego i nie pociągało za sobą konieczności uwzględnienia tej zmiany w trybie art. 788 k.p.c. przy nadaniu klauzuli wykonalności. Tym samym argumenty skarżących, że wszczęcie postępowania egzekucyjnego nastąpiło na wniosek podmiotu, który nie występuje w tytule wykonawczym (Banku (...) S.A. zamiast Banku (...) S.A.) były chybione.

Niezależnie od powyższego nie mógł stać na przeszkodzie egzekwowaniu odpowiedzialności powodów fakt, że są oni spadkobiercami dłużnika ani to, że pozwany przed wytoczeniem powództwa o zapłatę nie kierował do nich żadnych żądań, czy ostrzeżeń o grożącym im obowiązku finansowym, a sami powodowie

z racji wieku (w chwili śmierci ojca byli małoletni) nie interesowali się swoją sytuacją prawną związaną z odziedziczeniem długów względem pozwanego. Nie są to okoliczności, które w świetle obowiązujących przepisów prawa, ale także zasad współżycia społecznego sprzeciwiałyby się żądaniom wykonania przez powodów powstałego przed laty zobowiązania. Z drugiej zaś strony nie mogą one stanowić podstawy przemawiającej za zasadnością niniejszego powództwa,

która jest zależna od spełnienia przesłanek normatywnych przewidzianych

w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., a konkretnie od przedawnienia roszczeń objętych przedmiotowym tytułem wykonawczym, co zasadniczo nie nastąpiło.

Wbrew stanowisku skarżących Sąd Okręgowy dokonał zatem prawidłowej wykładni oraz właściwie zastosował przepisy prawa materialnego, w tym przepisy objęte zarzutami apelacji. S. ustalonego stanu faktycznego sprawy do

tych przepisów nie pozwalała natomiast, pomimo ich oczekiwań, na uwzględnienie powództwa w szerszym zakresie, niż to uczynił.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny, kierując się art. 385 k.p.c., oddalił przedstawioną apelację, uznając ją za wyraz nieuzasadnionej krytyki zaskarżonego orzeczenia, a o kosztach postępowania apelacyjnego orzekł stosownie do art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 105 § 1 k.p.c. oraz z zastosowaniem stawki przewidzianej w § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 in principio rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265 t.j.).